

עפ"ת 15257/12/16 - שאדי מסארוה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עפ"ת 15257-12-16 מסארוה(עציר) נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת נאוה בכור
המערער
שאדי מסארוה (עציר)
נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער, עו"ד עזאם מסארוה

ב"כ המשיבה, עו"ד מירי ביטון הראל

המערער הובא על ידי שב"ס

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' הש' טל אוסטפלד נאווי) מיום **26.10.16**, בגדרו לאחר שהורשע המערער בעבירות של נהיגה בזמן פסילה וללא רישיון וביטוח, הושתו עליו העונשים הבאים: מאסר בפועל בן 12 חודשים והפעלת מאסר מותנה בן 8 חודשים מתתע"א 7557-06-15 במצטבר -וסה"כ ריצוי **20 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי מאסר שריצה בעבודות שירות בעת ביצוע העבירות, **מאסר מותנה בן 12 חודשים למשך 3 שנים, פסילה לתקופה של 24 חודשים** תוך הפעלה במצטבר של פסילה בת 6 חודשים מתתע"א 7557-06-15, **ופסילה על תנאי**.

2. על פי עובדות כתב האישום ביום **29.6.16** נהג המערער ברכב פרטי ברחוב עציון ברעננה, זאת לאחר שנפסל מלנהוג בבימ"ש לתעבורה בפתח תקווה ביום **10.5.16** בתתע"א 7557-06-15 לתקופה של 11 חודשים.

בנסיבות אלה, נהג המערער כשהוא לא מורשה לנהיגה ולא הוציא רישיון נהיגה מעולם, וללאביטוח.

3. מטיעוני המערער עולה כי טעה בימ"ש קמא בכך שלא נתן משקל ראוי לנסיבותיו האישיות של

המערער שהינו אדם צעיר הסובל ממחלת אסטמה מזה שנים רבות ומקבל תרופות.

טעה בימ"ש קמא בכך שלא שלח את המערער לצורך קבלת תסקיר שירות מבחן טרם מתן גזר הדין.

ביום ביצוע העבירה היה כמעט בן 21. המערער נדון ל- 20 חודשי מאסר, אבל ביום ביצוע העבירה ביצע עבודות שירות שהופקעו, ולא צוין בגזר הדין ששת החודשים שהופקעו למערער בעבודות השירות בעת שהיה בכלא.

כך למעשה הושתו על המערער 38 חודשי מאסר- מתוכם 20 חודשים בגין תיק נוכחי, 6 חודשים על הפקעת עבודות השירות ומאסר על תנאי 12 חודשים.

בימ"ש קמא נעתר לבקשת התביעה שהמאסר לא יפחת משנה ועוד 8 חודשים במצטבר.

הוגשו תקדימים וכולם נדחו על הסף על ידי בימ"ש קמא.

המערער שיתף פעולה עם השוטרים ולא הייתה עבירה נלווית.

בית משפט עליון קבע כי מאסר ממושך בעבירות תעבורה ניתן כאשר יש מקרים חריגים.

המערער לא פגע או גרם נזק לאף אחד או לציבור, נתפס בחניה ולא על הכביש.

טעה בימ"ש קמא בכך שלא נתן משקל לפסיקה ולתקדימים שהוגשה מטעם המערער ולא הקל בעונשו.

בתיק 8829-10-16 -עבר של הנאשם שם מכביד במישור הפלילי והתעבורתי וחוות דעת שלילית של הממונה והושת מאסר בן 5 חודשים מאסר בפועל.

בתיק 8914-12-16 - הושתו שישה חודשי מאסר על שלוש עבירות של נהיגה בזמן פסילה, במסגרת הסדר טיעון.

בפס"ד 6115-09-14 מ"י נ' דורון שגיב- הוארך מאסר של 10 חודשים לאחר קבלת תסקיר.

מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי עד מאסר של שנה, או שנה וחצי.

בתיק מס' 3296-09-15 -הוארך מאסר על תנאי, פסילה בפועל של 18 חודשים, פסילה על תנאי וצו מבחן למשך שנה.

בעמ"ת 43151-09-13 -בימ"ש מחוזי ביטל מאסר בפועל והאריך את המאסר על תנאי.

בתיק 1692-07-13 -בימ"ש האריך את המאסר על תנאי.

נגרם למערער נזק בלתי הפיך בכך שנשלח לתקופת מעצר ארוכה, מבלי להתחשב בגילו העציר ונסיבותיו

לאור כל האמור, יש לקבל את הערעור, ולהורות על קיצור תקופת המאסר שהושתה עליו ע"י בימ"ש קמא.

4. מטיעוני המשיבה עולה כיבניגוד לנטען בערעור, לפיו ביהמ"ש קמא שלא שלח את המערער לתסקיר ולא התחשב בגילו הצעיר - הרי שהמסגרת הטיעונים לעונש טען ב"כ המערער כי אינו מבקש לשלוח אותו לתסקיר.

למרות שבעת ביצוע העבירה היה פחות מגיל 21 - הוא היה אסיר, לכן אין חובת תסקיר. המערער ריצה עונש של 7 חודשי מאסר בעבירות פליליות והוא אינו מורשה נהיגה כיוון שלא הוציא רישיון נהיגה, ופעם אחר פעם מזלזל בחוק ובבתי המשפט.

בתיק הקודם בעניינו, 11074-01-14, בימ"ש קמא כיבד את הסדר הטיעון וגזר על המערער מאסר מותנה של 6 חודשים בלבד.

משנתפס פעם נוספת נוהג ללא רישיון - בתיק 7557-06-15 - שוב כיבד בימ"ש קמא את ההסדר באופן שירצה עונש מאסר של 6 חודשים בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה של 8 חודשים.

חודש וחצי לאחר מכן נתפס כשהוא פסול מלקבל רישיון נהיגה ומעולם לא הוציא רישיון נהיגה. הפעם המדינה עתרה להשית עונש שלא יפחת מ- 12 חודשים בהתאם לנסיבות.

בימ"ש קמא נימק בפירוט תוך ציון פסיקה אודות ענישה מחמירה מאוד כאשר מדובר בעבריין שמבצע עבירות בתקופה קצרה.

נוכח מיקום עונשו של המערער במתחם הענישה, ניכר כי בימ"ש קמא הקל עימו במובן מסויים, ובכל מקרה - לא החמיר עמו.

התביעה עתרה להפעלת המע"ת במצטבר בהתאם להוראת המחוקק והלכת בית המשפט העליון שרק בנסיבות מיוחדות יופעל המע"ת בחופף.

לא דומה אדם שחוזר ומבצע עבירות דומות לאדם שמבצע את העבירות בתקופה קצרה וברצף של חודש וחצי מיום גזר הדין. זהו אינו מקרה בו בימ"ש יאריך תנאי או יפעיל מאסרים בחופף.

ראוי שלא היה נכתב ונרשם סעיף 4 בערעור, לפיו כביכול "טעה כב' בית משפט שלא שלח את המערער לקבלת תסקיר..", מכיוון שיש טענת השתק של בא כוחו של המערער שהצהיר כי אינו מבקש תסקיר.

לעניין הנסיבות המיוחדות- הרי שאסטמה היא לא נסיבה מיוחדת, וכך גם לא העובדה כי המערער עומד להתארס.

אין מקום לקבלת התסקיר בשלב הערעור, שאף אין בו את הכלים לבחון את נסיבות חייו של המערער באופן שונה ממה שהוצג לבית משפט. יתרה מכך, המערער עותר לקיצור תקופת המאסר ולא לסוג ענישה אחרת, ולכן על הפער המבוקש לא יועיל תסקיר, ואין להשחית זמנו לריק.

מבוקש שלא להתערב ולו ביום אחד של מאסר, גזר הדין מאוזן וראוי, ואין מקום להקל עמו עם הנאשם.

.5

דין ומסקנות

דין הערעור להידחות מכל וכל.

ייאמר מיד כי גילו הצעיר של המערער, לא רק שאינו משמש לו לקולא, אלא מהווה נסיבה מתמירה מאוד בעניינו.

המערער שב וביצע עבירות תעבורה חמורות, תוך פרק זמן קצר, וכל זאת שעה שמאסר מותנה תלוי ועומד מעל ראשו ולאחר שקיבל הזדמנויות חוזרות ונשנות מצד בית המשפט ששב ונתן בו אמון - לו לא היה ראוי.

כך, שב המערער וביצע את העבירות בתיק הנוכחי לאחר שכבר קיבל הזדמנויות בדמות הטלת מאסר מותנה בלבד, או הטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות, אולם לא היסס לשוב ולחטוא בעיצומו של ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות(!).

מגיליון הרישום התעבורתי בעניינו עולה כי **בשנת 2014** הורשע בנהיגה ללא רישיון (בו הוטל המע"ת), **ביוני 2015** הורשע בנהיגה ללא רישיון (והושתו 6 חודשי עבודות השירות) ובעניינו- **ביוני 2016** שב וביצע נהיגה ללא רישיון ונהיגה בזמן פסילה.

לא זו בלבד שמדובר במערער שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה, ועל כן ביצוע העבירה של נהיגה ללא רישיון בעניינו מסוכנת עשרות מונים מאדם הנוהג ללא רישיון רק בשל פקיעת תוקפו של הרישיון שעבר בשלב כלשהו מבחני רישוי ותאוריה, אלא שאת העבירות הנוכחיות ביצע כחודשיים בלבד לאחר שניתן גזר דינו בתיק הקודם בעניינו.

דומה כי התנהלותו המתוארת של המערער הינה בבחינת "אשוב ואחטא" כמובא במקורותינו-

"האומר, אַחַטָּא וְאָשׁוּב, אַחַטָּא וְאָשׁוּב, אֵין מְסַפִּיקין בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה".
(מסכת יומא, פרק ח משנה ט)

עמוד 4

לא זו בלבד שקיימות נסיבות מחמירות למכביר בעניינו של המערער, אלא שבשום שלב לא הצביע על נסיבות אישיות שיש בהן כדי להקל בעונשו, ועל כן מוצדק וראוי להפעיל בעניינו את המאסר המותנה בר הפעלה במצטבר.

הטענות שהועלו בערעור לפיהן נפלה שגגה מלפני בימ"ש קמא שעה שנמנע משליחתו של המערער לקבלת תסקיר, לא זו בלבד שאין לה מקום נוכח העובדה כי בעת מתן גזר הדין היה המערער אסיר, באופן שאינו מקים חובת תסקיר חרף גילו, אלא שבא כוחו ציין במפורש בשלב הטיעונים לעונש-

"לא ביקשנו תסקיר, כי אין תסקיר חובה. הוא מעל גיל 21. אני לא מבקש לשלוח אותו לתסקיר".
(פרו' עמ' 9 ש' 14)

יש לציין כי בנסיבות אלה, מתחם הענישה שקבע בימ"ש קמא הינו מתחם סביר, מאוזן וראוי לעבירות בהן הורשע המערער, וממנו עולה כי בימ"ש קמא השית את עונשו של המערער ברף התחתון של המתחם.

לאור האמור, לא נפל כל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא -הן בהחלטתו שלא להאריך את התנאי כי אם להשית מאסר בפועל על המערער והן בהחלטתו להפעיל את המע"ת בעניינו באופן מצטבר.

.6. לאור כל האמור, הריני דוחה את הערעור.

ניתנה והודעה היום י"א אדר תשע"ז, 09/03/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור, שופטת